

INFO

Pořad bohoslužeb pro
Železný Brod
a celý farní obvod.

Železný
Brod

Pořad bohoslužeb:

Úterý- Železný Brod v 18.00

Středa - Železný Brod v 18.00

Čtvrtek - Držkov v 16.00
- Železný Brod v 18.00

Pátek - Železný Brod v 18.00

Sobota - Zásada v 16.00
- Bzí v 18.00

Bzí

Neděle - Železný Brod v 8.30
- Loučky v 11.00
- Krásná v 16.00

Mons. Dominik Duka,
administrátor Diecéze
litoměřické,
a Katedrální kapitula
u sv. Štěpána v Litoměřicích
oznamují,
že papežem Benediktem XVI.
byl jmenován
Mons. Jan Baxant
20. sídelním biskupem
Litoměřické diecéze,
přijme biskupské svěcení
a do služby
diecézního biskupa bude uveden
v sobotu 22. listopadu 2008
v 10.00 hodin v katedrále
sv. Štěpána v Litoměřicích.

Držkov

Krásná

**Biblické a katechetické hodiny
se konají v Železném Brodě
ve středu
po večerní mši svaté
od 18.45. hod.**

Klakočské
Loučky

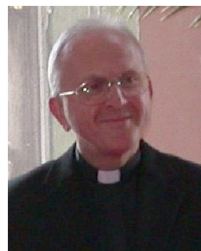
Biblická hodina:

středa 12. listopadu

Katechetická hodina

středa 26. listopadu

Mons. Jan BAXANT, 20. biskup litoměřický.

Biskupem litoměřickým jej jmenoval papež Benedikt XVI. a toto jmenování bylo oznámeno v den svátku sv. Františka z Assisi dne 4. 10. 2008 ve Vatikánu a na biskupství v Litoměřicích. Biskupské svěcení přijme v sobotu 22. listopadu 2008 v 10 hodin v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích.

Mons. Jan Baxant (60), kněz pražské arcidiecéze, se narodil 8.10.1948 v Karlových Varech. Pochází ze šesti sourozenců, bratr Pavel je rovněž kněz, sestra Marie vede Bohu zasvěcený život.

Po maturitě na Střední průmyslové škole zemědělské v Praze byl přijat na Cyrilometodějskou bohosloveckou fakultu v Praze se sídlem v Litoměřicích. Po ukončení studia přijal kněžské svěcení 23. 6. 1973 v Praze z rukou Mons. Františka Tomáška.

Svou kněžskou službu začínal jako kaplan v Kolíně v letech 1973 až 1975. Poté působil jako administrátor nejprve v Bystřici u Benešova (v letech 1975 až 1983) a pak ve farnosti sv. Antonína v Praze - Holešovicích (v letech 1983 až 1990). V roce 1990 byl jmenován vicerektorem a posléze v roce 1993 rektorem Arcibiskupského kněžského semináře v Praze. Od roku 1997 pokračoval v kněžské službě jako farář nejdluže v Kolíně, a pak od roku 2000 až do konce roku 2002 ve farnosti Matky Boží před Týnem v Praze. Od 1. 1. 2003 byl jmenován generálním vikářem českobudějovické diecéze. Hovoří německy, francouzsky, italsky a rusky.

Zdroj: Tiskové středisko ČBK

ZNAK A HESLO MONS. JANA BAXANTA

Znak 20. diecézního biskupa litoměřického Mons. Jana Baxanta je čtvercový, kombinací diecézního a osobního. V prvním a čtvrtém modrém poli stříbrně a červeně čtvercový heraldický kříž. Ve druhém a třetím modrém poli zlaté slunce. Za štítem zlatý procesní kříž. U paty heslo: **UT VIDEAM (Ať vidím)**. Vše převyšeno zeleným biskupským kloboukem se šesti střípci stejné barvy po obou stranách. Slunce není v heraldice příliš časté, ale není zcela ojedinělé a výjimečné. V tomto případě vyjadřuje tento symbol živé vědomí nositele znaku, že díky slunci, které dává světlo, nejen člověk dobře vidí, orientuje se a netápe, ale prostě žije. Byť jde o zcela jednoduchou a prostou samozřejmost, v případě duchovní symboliky, nabývá ještě mnohem hlubšího a závažnějšího významu. Tomu napovídá i zvolené heslo **UT VIDEAM (Ať vidím)**. Jedná se o citát z evangelia sv. Marka, kdy slepec prosí Ježíše o uzdravení ze slepoty (*Mk 10,51*). Pro křesťana je oním sluncem sám Kristus. On je zdroj světla, díky kterému člověk kráčí pozemským životem s jistotou a nadějí, nemusí bloudit, nemusí tápat. Kristus je tím, kdo umožňuje, aby člověk dobře viděl. Správně vidět duchovním zrakem znamená i vidět co je očím skryté, vidět srdcem a do srdce. Jak je patrné, nositel znaku si zvolil jasný program své biskupské služby, která není snadná a má-li být účinná, vyžaduje onen dostatek světla, které vychází ze samotného Krista. A je to stále Kristus, kdo říká: „Pojďte a uvidíte“ (*Jn 1,39*). Heraldické znázornění těchto skutečností, přestože je velmi prosté a jednoduché, charakterizuje se zároveň srozumitelností a harmonií, vyjadřuje vážnost, krásu i vznešenost poslání.

Zdeněk Mareš

Římskokatolická farnost děkanství Železný Brod
Fr. Balatky 132, 486 22 Železný Brod, tel: 483 389 223

Spravujeme též farnosti: Bzí, Držkov, Loučky, Krásná

Misionáři Matky Boží z La Salette: P. Mirosław Matekno, MS

Více o nás a o našich farnostech: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farabrod@volny.cz, můžete je také osobně předat duchovnímu správci.

MODLITBA POMÁHÁ NEJEN ŽIVÝM

Věříme-li, že modlitba pomáhá živým lidem, proč bychom se neměli modlit i za mrtvé? Život je jeden, neboť jak říká evangelista: „Bůh není Bohem mrtvých, ale živých“ (*srov. Lk 20,38*). Smrt není konec, ale jen stupeň v lidském osudu. A tento osud nekončí ve chvíli smrti. Láska, kterou vyjadřuje naše modlitba, nemůže být tedy marná. Kdyby totiž na zemi láska měla moc, a po smrti již žádnou moc neměla, bylo by to popření slov Bible a zkušenosti církve, že láska je silnější než smrt, neboť Kristus ve své lásce k lidstvu smrt přemohl. O modlitbě za zemřelé hovoří již Bible: „Proto dal Juda Makabejský přinést smírnou obět za mrtvé, aby jim byly odpuštěny hříchy“ (2 Mak 12,46). Církev již od prvních dob uctívala památku zemřelých, přimlouvala se za ně a přinášela zvláště eucharistickou obět (mši svatou), aby očistění mohli dosáhnout blaženého spojení s Bohem. Církev také doporučuje almužny, odpustky a kající skutky za zemřelé: „Pojďme jim na pomoc a vzpomínejme na ně. Proč bychom měli pochybovat o tom, že naše obětí dary za mrtvé jim přinášejí nějakou útěchu? Neváhejme a pojďme na pomoc těm, kteří jsou mrtví, a obětujeme za ně své modlitby.“ (sv. Jan Zlatoustý)

**„Jsme přesvědčeni, že když prosíme za všechny,
kteří zesnuli před námi, tak jim to velmi prospívá...“**

(podle sv. Cyrila Jeruzalémského)

Během listopadu se modlíme za spásu drahých zemřelých.

Co je to SPÁSA?

V biblickém jazyce - hebrejštině, „spása“ znamená vytržení z nebezpečí smrti, naplněný život, osvobození, vykoupení, vyléčení, ochranu, vítězství, pokoj.

POTŘEBUJE ČLOVĚK „SPÁSU“? Bible odpovídá: „Všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy“. A „následkem hříchu je smrt“. „Bůh ale chce, aby se všichni lidé zachránili.“ (sv. Řím 3,23; 6,23; 1Tim 2,4)

Co znamená hřích, z něhož má být člověk zachráněn, „spasen“? „Hřích je sebevraždou, neboť vrahem není nikdo jiný, než já sám“ (*Michael Marsch*). Hřích, který má nejrůznější podoby pronikající všemi oblastmi lidského života, je v podstatě rozhodnutím, že si „vystačíme sami“. Pochází z nedůvěry v Boha a z přesvědčení, že nám chce cosi odepřít. Hřích vytváří nepřekonatelnou propast mezi člověkem a Bohem. Hřích odděluje od Boha - zdroje života, je Boží urážkou, vzpourou proti němu. Způsobuje zotročení člověka, minutí s cílem a nenaplněnost života - prázdnotu. Když někdo vypije jed, stává se smrt logickým důsledkem takového jednání. Tak je tomu i s hříchem, jenž usmrcuje celého člověka: usmrcuje vztahy, lásku, naději, radost, způsobuje rozbroje, nepokoj, nemoci a smrt... Bůh ale chce, aby každý člověk žil plnohodnotný život. (sv. Ez 18,23) Proto lidem nabízí plán spásy.

KŘEST'ANSKÁ ZVĚST O SPÁSE.

Ježíš Kristus je mostem mezi nebem a zemí. (Pavel VI.) Všechna náboženství se snaží překonat následky hříchu a stavět tak všemožné mosty přes propast, která člověka dělí od Boha. Avšak překlenout tuto propast není v lidských silách! Jediným mostem přes tuto propast by bylo úplné zachování sinajské smlouvy (desatera). Avšak žádný člověk ho není schopen zcela naplnit. Desatero tak člověka z hříchu jen usvědčuje... Do této situace vstupuje Bůh se svou „novou a věčnou smlouvou“ (sv. Lk 22,20). Naplňuje starozákonní zaslíbení skrze Ježíše Krista, jehož jméno v hebrejštině znamená „Bůh je spása“. Ježíš, Bůh i člověk zároveň, přijal na kříži veškeré důsledky hříchu - včetně smrti (sv. 1Petr 3,18). Zemřel a byl pohřben. V poutech smrti ale nezůstal, Boží mocí byl vzkříšen! (sv. 1Kor 15,4) Tak zničil a překonal moc smrti a její příčinu - hřích. Ježíš takto umožnil každému člověku spásu - zdarma! (sv. Řim 3,23). Otevřel lidem novou a definitivní cestu k naplnění života - cestu k Bohu. A on, který se sám nazval „cestou“ (Jan 14,6), pak jako první po této cestě prošel.

SPÁSA PRO KAŽDÉHO.

„U Boha je tvá spása a sláva, tvá pevná skála: tvé útočiště je v Bohu. Lidé doufejte v něho v každé době, před ním vylejte své srdce, Bůh je naše útočiště!“ (sv. Žl 62) Ježíše, Boha spasitele, můžeme zvát do každé naší životní situace, zvát ho do všeho, čím jsme a čím žijeme... Tato příležitost se nám skýtá v každé chvíli našeho života, neboť Bůh nám ústy Písma svatého - Bible praví: „Nyní je čas příhodný, nyní je den spásy!“ (2Kor 6,2)

JAK SPÁSU PŘIJÍMAT?

„Spásu dám tomu, kdo po ní touží“, praví Bůh. (sv. Žl 12,6) Každý člověk je Ježíšem Kristem vykoupen, spasen. Ne každý to ale přijímá... Jak spásu přijmout radí Boží slovo: „Čiňte pokání a věřte evangelium“ (Mk 1,14), „obraťte se a každý z vás ať se dá pokřtít ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů“ (Sk 2,38)

Konkrétní kroky:

- **činit pokání** - to znamená obracet se od falešných cest a pomíjivých jistot k Bohu. S ním pak konzultovat celý svůj život.

- **věřit evangelium** - evangelium „je moc Boží ke spasení pro každého, kdo věří“ (Řim 1,16) A věřit neznamená jen o Bohu a jeho spáse vědět, ale žít z toho, spoléhat se... (sv. Žid 11; Sk 16,31)

- **přijmout křest** - křtem se člověk spojuje s Ježíšem, který na sebe přijal náš lidský úděl: smrt - následek hříchu. Křtem ale též přijímáme Ježíšův Božský úděl: vzkříšení

- **vítězství nad smrtí a hříchem**. (sv. Řim 6,4)

- **přijímat odpuštění** - „Jestliže vyznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští“. (1Jan1,9)

- **žít ze křtu** - jsme spaseni zdarma, ne za své skutky. (sv.Řim 3,23) Naším úkolem ale je tento dar spásy přijmout a rozvíjet, pracovat tak na „dovršení své spásy“ (Fil 2,12), nechat se vést Božím slovem (sv. Jak 1,21; 2Tim 3,15), posilovat svou víru modlitbou, ve společenství církve, účastí na svátostech a přinášením ovoce dobrých skutků (sv. Jak 2,14).

Neexistuje žádná oblast v životě člověka, do které by Ježíš (= „Bůh je spása“) nemohl vstoupit jako spasitel, jako ten, kdo vytrhuje ze smrti, jako ochránce a zachránce, jako osvoboditel, jako ten, kdo vykupuje z každého zajetí, jako ten, kdo léčí, kdo nade vším vítězí a jako ten kdo, uděluje pokoj, radost a plnohodnotný život bez konce.

V Ježíši Kristu je spása! (viz Sk 4,12)

Díky němu život člověka nekončí a dochází naplnění.

On sám nám vychází vstříc.

Očistec

Církev nazývá toto konečné očišťování vyvolených očistcem; to je něco úplně jiného než trest zavřených. Církev formulovala nauku víry o očistci zvláště na florentském a tridentském sněmu. Církevní tradice mluví, s odvoláním na některé texty Písma, o očistném ohni: „Co se týká některých lehkých hříchů, je třeba věřit, že před posledním soudem je očistný oheň; vřdyť ten, který je pravda, říká, že jestliže se někdo rouhá Duchu svatému, nebude mu odpuštěno ani v tomto věku, ani v budoucím (Mt 12,31). Z tohoto tvrzení se odvozuje, že jisté viny mohou být odpuštěny v tomto věku, ale jiné v budoucím věku.“ (Srv. Sv. Řehoř Veliký)

Toto učení se také opírá o modlitbu za zemřelé, o níž hovoří již Písmo svaté: „Proto dal [Juda Makabejský] přinést smírnou oběť za mrtvé, aby jim byly odpuštěny hříchy“ (2Mak 12,46). Církev již od prvních dob uctívala památku zemřelých, přimlouvala se za ně a přinášela zvláště eucharistickou oběť, aby, očistěni, mohli dosáhnout blaženého patření na Boha. Církev také doporučuje almužny, odpustky a kající skutky za zemřelé: „Pojďme jim na pomoc a vzpomínáme na ně. Jestliže Jobovi synové byli očistěni obětí jejich otce, proč bychom měli pochybovat o tom, že naše obětní dary za mrtvé jim přinášejí nějakou útěchu? Neváhejme a pojďme na pomoc těm, kteří jsou mrtví, a obětujeme za ně své modlitby.“ (Srv. Sv. Jan Zlatoústý)

Katechismus katolické církve

Na smrt můžeme pohlížet dvojím způsobem. Jeden způsob je sapienciální. Bible ho má společný s jinými obory, jako je filozofie, náboženství, poezie. Jiný způsob je mystický, a ten se vyskytuje výhradně v křesťanství. V prvním případě je smrt pedagogem, v druhém je mystagogem v tom smyslu, že uvádí do tajemství a sama je součástí křesťanského tajemství. Jako milost předpokládá přirozenost a přesahuje ji, ale nepopírá, tak mystické nebo velikonoční hledisko smrti osvětluje a převyšuje hledisko přirozené, nedělá ho však zbytečným. Obě perspektivy se mají k sobě navzájem jako Starý zákon k Novému. Starý zákon nám poskytuje sapienciální pohled na smrt, Nový zákon pohled mystický, kristologický a velikonoční.

Sestra smrt (Raniero Cantalamessa)

Nedělní pout' na Krásné 14.9.2008

Dnes má narozeniny moje babička, ráno v kostele za ni sloužil otec Miroslav sv. mši. Ani jsme nepobyly na faře, protože nás František vzal i s paní Novotnou na Krásnou na pouť Mamka u paní Haškové doma ve Vlastibohi napekla malé koláčky a já s paní Novotnou v kostele prodávala naše výrobky ze Sdružení zdravotně postižených. To co ostatní lidé doma napekli na sladko, to paní Fišerová provává v kuchyni. A moje kmotřička Zdislava myje nádobi. Byla velká zima. Nejdříve hrála skupina Papa boys, pak bylo divadlo pro děti, a krásný koncert v kostele. Potom přednáška o Jizerkách a mše svatá k Povýšení sv. Kříže s adorací. Lidí moc nebylo. Domů nás vzal otec Miroslav.

Aka Petružálková

Jak získat odpustky pro duše v očistci

1. listopadu odpoledne a 2. listopadu po celý den můžete při návštěvě kteréhokoliv kostela získat plnomocné odpustky přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě obvyklých podmínek (sv. zpověď, sv. přijímání, modlitba na úmysl Svatého otce a vyloučení veškeré náklonnosti k jakémukoliv hříchu, a to i vřednímu) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbou Páně a Vyznání víry.

Od 1. do 8. listopadu můžete získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné jen duším v očistci, jestliže po splnění obvyklých podmínek navštívíte hřbitov a pomodlíte se tam třeba jen v duchu za zemřelé. V ostatních dnech lze při návštěvě hřbitova získat takovýmto způsobem odpustky částečné.

Svátost smíření není nutné přijímat každý den. Stačí ji vykonat před začátkem týdne modlitb za zemřelé, v jeho průběhu, nebo až v dalších dnech po jeho skončení. Svaté přijímání a modlitba na úmysl Svatého otce jsou nutné každý den, kdy chcete plnomocný odpustek získat.

Ke vzkříšení u mně dochází, kdykoliv po selhání nezůstanu ležet, kdykoliv po nějakém neúspěchu nerezignuji, kdykoliv se po nějakém ztroskotání nevzdám, nýbrž začnu zase od začátku, v důvěře, že sám Kristus mne vezme za ruku a napřímí mne. A vzkříšení na mne bude čekat, až umřu. Smrt není konec, nýbrž začátek nového života, nové svobody, nové lásky, která ukojí všechnu mou touhou po lásce.

Anselm Grün: Exercicie pro všední den

Postoje při mši svaté

Postoje a úkony při mši sv. jsou dány liturgickými pravidly podle „Všeobecných pokynů k římskému misálu“ z Kongregace pro bohoslužbu a svátosti v Římě z roku 2002 a podle instrukcí Biskupské konference ČR „Gesta a postoje při mši“.

Ve zmíněných instrukcích se vysvětluje, co vlastně jednotlivé části bohoslužby vyjadřují a jaký je odpovídající postoj. Ve společných postojích se ukazuje jednota Božího lidu a jsou znakem vzájemného společenství a jednoty shromáždění.

Jednotlivé postoje při mši svaté

Stojí se: Od příchodu kněze do konce vstupní modlitby.

Sedí se: Během 1. čtení, žalmu a 2. čtení, při písni před evangeliem.

Stojí se: Při zpěvu Aleluja před evangeliem a u Evangelia.

Sedí se: Při homilii a chvíli ticha po homilii.

Stojí se: Při Věřim v Boha a přímlovkách.

Sedí se: Při průvodu s dary - může se stát při přinášení darů, aby se tak vyjádřila sounáležitost s těmi, kdo dary přinášejí. Když kněz dary přijme, všichni se posadí.

Stojí se: Při okuřování lidu.

Vstává se: Po odpovědi na výzvu „Modlete se bratři a sestry, aby se má ...“.

Klečí se: Od začátku eucharistické modlitby (po skončení zpěvu Svatý, svatý...).

Vstává se: Po odpovědi na „Tajemství víry“ (nemá se sedět).

Stojí se: Při výzvě k modlitbě Otčenáš do pozdravu pokoje.

Klečí se: Při Beránku Boží a Hle Beránek Boží.

Stojí se: Při modlitbě po přijímání (jakmile kněz vstane po chvíli ticha).

Sedí se: Při farních ohláškách.

Stojí se: Při závěrečném požehnání.

Poznámka: Ti, kteří mají vážnější zdravotní problémy, mohou při stání a klečení sedět.